

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Kateřiny Kodetové a Mgr. Zdeňka Váni ve věci

žalobkyně: **Strašnická daňová a účetní s. r. o.**, IČO 064 52 604
sídlem Třebohostická 1244/12, 100 00 Praha 10
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Špinarovou
sídlem Pařanka 2687/1, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **trivium earnings value P1 v. o. s.**, IČO 026 60 121
sídlem Záhřebská 577/33, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátkou JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL.M
sídlem Sokolovská 47/73, 186 00 Praha 8

o zaplacení 47.650,- Kč s příslušenstvím

**o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. prosince 2023
č. j. 44 C 10/2022-222**

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vyhovujícím výroku I. o věci samé potvrzuje.
- II. Ve výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně mění jen tak, že výše náhrady činí 7.883 Kč, jinak se v tomto výroku potvrzuje.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 3.001 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky Mgr. Lenky Špinarové.

Shodu s prvopisem potvrzuje S.K.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobkyni částku 26.500 Kč s úrokem z prodlení 8,25 % ročně z částky 16.000 Kč od 8. 4. 2021 do zaplacení a z částky 10.500 Kč od 1. 6. 2021 do zaplacení a náklady spojené s uplatněním pohledávky 1.200 Kč, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu o zaplacení částky 21.150 Kč s úrokem z prodlení 8,25 % ročně z částky 16.000 Kč od 8. 4. 2021 do zaplacení zamítl (výrok II.) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení 7.917 Kč k rukám zástupkyně žalobkyně do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně po žalované domáhala zaplacení ceny za zpracování účetnictví žalované za rok 2018 ve výši 32.000 Kč a za poskytování služby obsluhy datové schránky žalované v období 2018/2019 ve výši 10.500 Kč. Následně pak žalobkyně podáním ze dne 29. 8. 2023 rozšířila ještě s přivolením soudu žalobu o zaplacení další částky 5.150 Kč z důvodu provedených víceprací za rok 2018 a z důvodu ceny za dílo zmařené žalovanou za první čtvrtletí roku 2019. Soud prvního stupně učinil na základě provedeného dokazování závěr o tomto skutkovém stavu: Žalobkyně a Účetní společnost k. s. (dále „Účetní společnost“) uzavřely dne 25. 1. 2016 smlouvu o poskytování služeb, jejímž předmětem bylo vedení účetnictví a mzdové agendy žalované a dalších služeb, podle níž byla mimo jiné sjednána cena 32.000 Kč za roční vedení účetnictví a za další činnosti s výjimkou daňové asistence 700 Kč/hod. Obsluha datové schránky činila souhrnně asi 15 hodin ročně (tj. 10.500 Kč). Ve smlouvě bylo dohodnuto, že smlouvu je možné změnit nebo zrušit dohodou obou smluvních stran a pro platnost smlouvy se vyžaduje písemná forma. Následně do práv a povinností z této smlouvy vstoupila na místo Účetní společnosti žalobkyně, a to se souhlasem žalované, přičemž takto si nadále účastnice plnily své závazky ze smlouvy (žalobkyně poskytovala plnění a žalovaná za ně žalobkyni hradila služby za roky 2016 a 2017). V lednu 2019 byla žalovanou dána žalobkyni výpověď ze smlouvy. Účetnictví žalované za rok 2018 zpracovala společnost Dapor Praha s. r. o. (dále „Dapor“). Původně účetnictví pro žalovanou za žalobkyni prováděl Ing. E., za což mu žalovaná hradila odměnu ve výši 50 % z ceny sjednané služby. Po právní stránce takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 2568, § 2613, § 690 a § 1998 o. z. Soud prvního stupně neshledal důvodnou námitku promlčení v rozsahu původně žalované částky 42.500 Kč a dovodil, že s ohledem na povahu služby a zavedenou praxi se cena služby účtovala cca v polovině následujícího roku, tj. v polovině roku 2019. Podle výpovědi smlouvy a smluvního ujednání skončila smlouva 30. 4. 2019 a do konce května 2019 měla žalobkyně povinnost vše dokončit a žalované předat. Teprve v červnu 2019 tak mohla žalobkyně vyúčtovat provedené služby, a pokud byla žaloba podána 31. 1. 2022, není nárok v rozsahu původně uplatněné částky 42.500 Kč (32.000 Kč a 10.500 Kč) promlčen. Naopak důvodnou shledal námitku promlčení ohledně zaplacení ceny za vícepráce za rok 2018 a za účetnictví v prvním čtvrtletí roku 2019, neboť ty byla žalobkyně povinna vyúčtovat také do konce května 2019, nárok byl uplatněn 29. 8. 2023, takže v tomto rozsahu je nárok promlčen. Ohledně provedeného účetnictví za rok 2018 a ceny za obsluhu datové schránky žalované soud prvního stupně dovodil, že ohledně této služby byla mezi účastnicemi uzavřena smlouva ze dne 25. 1. 2016, když na místo původní Účetní společnosti změnou smlouvy služby poskytovala žalované žalobkyně. Byť bylo ujednáno, že změna smlouvy může být jen písemná, lze provést změnu i ústně, není-li včas namítána relativní neplatnost. To žalovaná neučinila, neboť je zřejmé, že podle změněné smlouvy účastnice další dva roky postupovaly. Jde-li o cenu služby za účetnictví za rok 2018, soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že tuto službu žalobkyně pro žalovanou neprovedla, neboť jí provedla společnost Dapor prostřednictvím Ing. E. a žalovaná také společnosti Dapor za službu zaplatila. Tím však žalovaná zmařila podle § 1613 o. z. provedení díla žalobkyní, proto žalobkyni náleží cena za dílo snížená o to, co žalobkyně neprovedením díla ušetřila, což je úplata ve výši 50 % poskytovaná jinak Ing. E.. Důvodnou proto shledal částku 16.000 Kč (32.000 Kč cena služby ponížena o ušetřenou platbu 16.000 Kč). Důvodnou také shledal částku 10.500 Kč za obsluhu datové schránky, neboť vzal ze svědeckých výpovědí za prokázané, že tuto činnost žalobkyně pro žalovanou prováděla a že se za ní hradila paušální částka 10.500 Kč ročně, tj. 15 hodin ve sjednané odměně 700 Kč/hod. Z uvedených

důvodů vyhověl soud prvního stupně žalobě ohledně částky 26.500 Kč se zákonným úrokem z prodlení podle § 1970 o. z., žalobu co do částky 21.150 Kč s příslušenstvím z této částky zamítl a podle poměrného úspěchu účastníků pak uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni část nákladů řízení.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, jímž napadla vyhovující výrok o věci samé a výrok o nákladech řízení. Namítla jako nesprávný závěr soudu prvního stupně, že do písemné smlouvy vstoupila žalobkyně na místo původní Účetní společnosti. Skutečnost, že po nějaké době začala žalované vystavovat faktury žalobkyně, neznamená, že žalovaná se změnou subjektu smlouvy souhlasila. Takový závěr nelze učinit na základě toho, že žalovaná hradila fakturu vystavenou jinou společností, neboť žalovaná nevidí důvod, proč by nemohla řádně plnit dluh ze smlouvy uzavřené s Účetní společností s místem plnění u žalobkyně. V důsledku místa plnění se žalobkyně jako třetí osoba nestala novým věřitelem a není oprávněna dluh po žalované vymáhat. Nesprávně také byl aplikován § 2613 o. z., neboť jednak žalovaná nesouhlasí s tím, že provedení díla žalobkyní zmařila, a dále smyslem § 2613 o. z. je kompenzace nákladů zhotovitele, a pokud žalobkyně v souvislosti s účetnictvím žádnou činnost nevykonala, tak ušetřila vše a žádný nárok jí proto nenáleží. K obsluze datových schránek žalovaná namítá, že smlouva se obsluze datových schránek vůbec nezmiňuje, nebyl zde sjednán paušál 10.500 Kč, navíc v průvodních mailech k zaslaných žalované jsou podepsány jiné subjekty než žalobkyně, navíc svědkyně L. a A. vypověděly, že byly zaměstnankyně společnosti Poradenská a účetní a. s. a ne žalobkyně. Pokud ani v předchozím období nebyly konkrétní úkony a čas při obsluze datových schránek žalobkyní evidovány, nelze to žalované přičítat k tíži. Úhrada částky v jednom roce nepředstavuje obchodní zvyklost zavazující k úhradě stejné částky v roce následujícím. Žalovaná také nesouhlasí se závěr o nedůvodnosti námítky promlčení uplatněné ke službám poskytnutým v době předcházející 3 rokům před podáním žaloby, tj. před 31. 1. 2019. Úvaha soudu prvního stupně, že žalobkyně mohla účtovat služby nejdříve v červnu 2019, nemůže obstát ve světle závěru, že evidence odpracovaných hodin neprobíhala, odměna za obsluhu datové schránky měla být de facto paušální, a tedy by na počtu hodin nezáleželo, s čímž žalobkyně nesouhlasí, neboť ze samotné faktury žalobkyně plyne opak. Vystavená faktura 31. 12. 2020 vyvrací závěr soudu prvního stupně o zavedené praxi fakturovat cca v polovině následujícího roku. Závěrem žalovaná vyslovila nesouhlas se stanovenou výší nákladů řízení, neboť při stanovení odměny advokáta nebylo správně vycházeno z odpovídající tarifní hodnoty v době každého úkonu. Navrhla změnu napadeného rozsudku tak, že se žaloba o zaplacení částky 26.500 Kč s příslušenstvím z této částky a s náklady spojenými s uplatněním pohledávky 1.200 Kč zamítá, a žádala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.
3. Žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku jako věcně správného.
4. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu napadeném odvoláním, a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné pouze ohledně stanovení výše nákladů řízení, jinak důvodné není.
5. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav a v zásadě nepochybil ani při právním posouzení věci.
6. Správný byl závěr soudu prvního stupně o tom, že nárok žalobkyně uplatněný žalobou ze dne 31. 1. 2022, tj. v rozsahu částky 42.500 Kč, není promlčený. V řízení bylo zjištěno mimo jiné z výslechu svědka Ing. E., že účetnictví žalované se zpracovávalo jednou za rok, vždy po skončení předmětného roku třeba až v polovině roku následujícího. Tato praxe zjevně vycházela z povahy poskytované služby, neboť má-li žalobkyně jako zhotovitel provést dílo, tj. zpracovat účetnictví jiného subjektu za ukončený kalendářní rok, musí mít k takovému zpracování (vyhodnocení, zařazení jednotlivých účetních položek, dohledání dokladů, porovnání apod.) objektivně časový prostor. Např. provedla-li žalovaná nějakou finanční operaci 31. 12. 2018, stěží lze uvažovat o tom, že by žalovaná jako zpracovatel účetnictví byla schopna tuto finanční operaci účetně zpracovat

(tj. zaúčtovat, posoudit, zhodnotit, doložit apod.) také do 31. 12. 2018. Je také notoricky známo, že zpracování účetnictví je podkladem pro podávání daňových přiznání, a právě proto, že takové zpracování účetnictví vyžaduje určitý časový prostor, je dána daňovým plátcům pro zpracování daňového přiznání lhůta 3 až 6 měsíců po uplynutí předcházejícího kalendářního roku. Z povahy poskytované služby a ze zavedené praxe, jak byla v řízení zjištěna, lze učinit závěr, že fakturovat cenu za provedení sjednaných služeb za rok 2018 mohla žalobkyně cca v polovině roku 2019. Z toho pak plyne závěr, že teprve cca v polovině roku 2019 mohla žalobkyně stanovit výši ceny za provedené služby (zpracované účetnictví za rok 2018 a obsluha datové schránky za období 2018/2019), vyzvat žalovanou k úhradě ceny, tj. vyvolat splatnost a teprve poté mohla své právo uplatnit u soudu ve smyslu § 619 o. z. Teprve od této doby začala plynout promlčecí lhůta 3 roky, a byla-li žaloba podána 31. 1. 2021, není právo žalobkyně promlčeno.

7. Správný je též závěr soudu prvního stupně, že mezi účastníky byla sjednána smlouva ze dne 25. 1. 2016 o poskytování služeb v účetnictví, byť tato smlouva byla původně uzavřena mezi Účetní společností a žalovanou. V řízení bylo zjištěno (např. z výsledku Ing. P. K.), že následně po uzavření smlouvy ze dne 25. 1. 2016 došlo k dohodě mezi Účetní společností a žalobkyní, které obě patří do skupiny společností kolem jednatele Ing. N., o tom, že ve vztahu k určitým subjektům bude na straně zhotovitele (tj. dodavatele účetních služeb) vystupovat na místo Účetní společnosti žalobkyně. Takové ujednání lze považovat za smlouvu o postoupení smlouvy ve smyslu § 1895 odst. 1 a 2 o. z.
8. Podle § 1895 o. z. nevylučuje-li to povaha smlouvy, může kterákoliv strana převést jako postupitel svá práva a povinnosti ze smlouvy nebo z její části třetí osobě, pokud s tím postoupená strana souhlasí a pokud nebylo dosud splněno (odst. 1). Má-li být plnění ze smlouvy trvající nebo pravidelně se opakující, lze smlouvu postoupit s účinky k tomu, co ještě nebylo splněno (odst. 2).
9. Forma takového úkonu není předepsána, a protože se nejedná o změnu smlouvy, neuplatní se ani § 564 o. z. Ze skutkových zjištění pak vyplývá, že postoupená strana, tj. žalovaná dala k postoupení minimálně konkludentně souhlas, neboť zcela respektovala, když za další služby jí bylo fakturováno žalobkyní a když žalobkyni za poskytnuté služby také hradila cenu. Konkludentní souhlas žalované lze dovodit i z výpovědi Ing. K., který uvedl, že majiteli žalované xxx bylo v zásadě jedno, kdo práci provede, že mezi nimi byla důvěra a v zásadě to nadále fungovalo úplně stejně jako dříve s tím, že nadále se žalovaná (i další společnosti) „prostě přesunula“ do společnosti žalobkyně. Argument žalované, že tato pouze plnila na „jiné místo plnění“, je zjevně nepatřičný, neboť místem plnění (peněžitého dluhu) je v zásadě sídlo věřitele (§ 1955 odst. 1 o. z.), přičemž sídlo Účetní společnosti i sídlo žalované bylo na stejné adrese. Stěží tak žalovaná může tvrdit, že plnila Účetní společnost na „jiné místo“. Jde-li o peněžitý dluh hrazený bezhotovostně, pak je místem plnění účet poskytovatele platebních služeb věřitele (§ 1957 odst. 1 o. z.). Mezi účastníky přitom nebylo sporné, že žalovaná hradila žalobkyni za poskytnuté služby na základě faktur vystavených žalobkyní na jí označený účet (viz podání žalované ze dne 1. 9. 1922).
10. Soud prvního stupně nepochybil ani při aplikaci a interpretaci § 2613 o. z., když uzavřel, že žalovaná tím, že si nechala zpracovat účetnictví za rok 2018 prostřednictvím Ing. E. konajícího za společnost Dapor, zmařila žalobkyni splnění jejího závazku. Žalobkyně by za zpracování účetnictví žalované za rok 2018 získala od žalované sjednanou cenu 32.000 Kč, avšak zároveň by na zpracování účetnictví vynaložila částku 16.000 Kč jako odměnu Ing. E.. Žalobkyně tak ušetřila částku 16.000 Kč, má proto právo na zaplacení ceny díla o ušetřenou částku poníženou, tj. ve výši 16.000 Kč. Není důvodná argumentace žalované, že žalobkyni nic nenáleží, neboť nic nevykonala, resp. že uvedené ustanovení míří na kompenzaci nákladů, které zhotovitel vynaložil. Tyto argumenty žalované se zjevně mýjí s povahou a účelem uvedeného ustanovení, neboť to má zhotoviteli zajistit úhradu smluvní ceny i bez plnění, pouze s odečtem toho, co bylo ušetřeno. Není proto významné, že žalovaná tuto činnost neprovedla, významné je, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o dílo, podle níž žalobkyně byla povinna zpracovat účetnictví pro žalovanou a za to měla získat odměnu (cenu) 32.000 Kč. Tím, že žalovaná zmařila možnost žalobkyně účetnictví zpracovat (nechala si je

zpracovat od jiného subjektu), vzniká žalované povinnost splnit závazek ze smlouvy zaplatit sjednanou cenu (poníženou o to, co ušetřila).

11. Konečně není důvodná ani námitka žalované, že žalobkyni nenáleží cena za obsluhu datové schránky. Především cena za tuto činnost byla ve smlouvě ujednána, a to v části týkající se tzv. další činnosti žalobkyně se sjednanou odměnou 700 Kč/hodinu. Ujednání o takové odměně za obsluhu datové schránky je potvrzeno i tím, že v předcházející době žalovaná za stejnou činnost žalobkyni úhradu platila. Skutečnost, že činnost spočívající v obsluze datové schránky byla pro žalovanou vykonávána, dotvrdily svědkyně O. a A., přičemž svědkyně O. potvrdila i rozsah činnosti (cca hodina až hodina a půl denně při obsluze datových schránek celkem 4 společností Ing. S.). Není přitom významné, která konkrétní společnost v okruhu společností jednatele Ing. N. byla zaměstnavatelem uvedených osob. S ohledem na povahu a časový rozsah uvedené práce (nepravidelná činnost, kontrola více datových schránek, relativně malá časová náročnost ve vztahu ke každému jednotlivému vstupu do datové schránky denně), lze stěžít po žalobkyni požadovat, aby každý takový okamžik, v němž provedla úkon při obsluze datové schránky evidovala a jednotlivě vymezovala. S ohledem na povahu této činnosti pak lze shledat za důvodný požadavek na částku 10.500 Kč za rok, který podle žalobkyně je odměnou za 15 hodin práce za 12 měsíců, tj. za období 2. poloviny roku 2018 a první poloviny roku 2019 (viz vystavená faktura 2020/026). Uvedených 15 hodin vymezených žalobkyní zhruba odpovídá 5 minutám denně při 4 pracovní dnech v týdnu (v pátek se neměly datové schránky otevírat), tedy 5 minut x 4 x 52 týdnů, tj. 1.040 minut, tj. cca 17,3 hodiny.
12. Odvolací soud proto shledal správný závěr soudu prvního stupně, pokud uložil žalované zaplatit žalobkyni 10.500 Kč za obsluhu datové schránky za kalendářní rok a 16.000 Kč jako cenu za zmaření díla zpracování účetnictví za rok 2018, tj. celkem 26.500 Kč. Soud prvního stupně také správně uložil žalované zaplatit zákonně úroky z prodlení z uvedených částek podle § 1970 o. z. (od data následujícího po splatnosti vystavených faktur) a dále příslušenství spočívající v nákladech spojených s uplatněním pohledávky 1.200 Kč.
13. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
14. Správné je též rozhodnutí o tom, že žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení, neboť ta měla podle § 142 odst. 2 o. s. ř. ve věci poměrně větší úspěch, neboť uspěla co do 55,6 % oproti úspěchu žalované co do 44,4 %. Žalobkyně má tedy právo na náhradu nákladů řízení co do 11,2 %. Žalovaná důvodně namítla, že nebyla správně stanovena odměna advokátky za jednotlivé úkony, neboť výše odměny je třeba stanovit vždy podle výše peněžitého plnění v době započítání úkonu (§ 8 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Advokátka žalobkyně provedla v řízení celkem 18 úkonů (převzetí zastoupení, předžalobní výzva, žaloba, účast na jednání 24. 6. 2022, podání 26. 7. 2022, podání 24. 2. 2023, účast na jednání 3. 3. 2023, podání ze dne 1. 4. 2023, 2x účast na jednání přesahující 2 hodiny 3. 5. 2023, podání 12. 6. 2023 spolu s podáním 14. 6. 2023, 2x účast na jednání 16. 6. 2023 přesahující 2 hodiny, podání 2. 7. 2023, účast na jednání 11. 8. 2023, podání 27. 8. 2023, účast na jednání 13. 9. 2023 a 15. 11. 2023), z čehož 15 úkonů s tarifní hodnotou 42.500 Kč, za něž náleží odměna 2.820 Kč, a 3 úkony s tarifní hodnotou 47.650 Kč, za něž náleží odměna 3.020 Kč. Náklady právního zastoupení tak činí 56.760 Kč (15x 2.820 + 3x 3.020 + 18x 300), včetně DPH 68.680 Kč, k tomu zaplacený soudní poplatek 1.700 Kč, tj. celkem 70.380 Kč. Z těchto vynaložených nákladů náleží žalobkyni 11,2 %, tj. 7.883 Kč. Odvolací soud proto podle § 220 o. s. ř. změnil nákladový výrok III. jen tak, že výše nákladů činí 7.883 Kč, jinak jej jako věcně správný podle § 219 o. s. ř. potvrdil.
15. Podle § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o. s. ř. byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení v plném rozsahu, když se jedná o odměnu advokátky 2.180 Kč, paušální náhradu 300 Kč, tj. 2.480 Kč, včetně DPH 3.001 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S.K.

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 27. února 2024

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu